

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SO Paweł Lasoń
-----------------------	------------------------------

Protokolant	Marcelina Machera
--------------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2023 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.**

przeciwko **M. D. (1)**

o zapłatę

zasądza od pozwanej **M. D. (1)** na rzecz powoda (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.** kwotę: **200.000** (dwieście tysięcy) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 15 lutego 2021 r. do 16 lutego 2022 roku oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17 lutego 2022 roku do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanego **M. D. (1)** na rzecz powoda (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.** kwotę **15.217** (piętnaście tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.217 (pięć tysięcy dwieście siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1728/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 czerwca 2022 roku pełnomocnik powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. wniósł o zasądzenie od pozwanej **M. D. (1)** na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C., kwoty 200 000,00 złotych wraz z odsetkami odsetki umowne w wysokości 5% w skali miesiąca, przy czym nie wyższe niż odsetki ustawowe maksymalne za okres od dnia 15 lutego 2021 r. do dnia 16 lutego 2022 r., oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie - za okres od dnia 17 lutego 2022 r. do dnia zapłaty, wnosząc dodatkowo o zasądzenie kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność wynika z pożyczki z dnia 15 lutego 2021 r. zawartej przez pozwaną w ramach, której cedent powoda - **S. J.** zobowiązała się wydać na rzecz pozwanej kwotę 200 000,00 zł, a pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki do dnia 16 lutego 2022 r. wraz z należnymi odsetkami kapitałowymi w wysokości 5% w skali miesiąca należnymi przez cały okres trwania umowy pożyczki. Cedent wywiązał

się z umowy i wydał pozwanej w gotówce kwotę 200 000,00 zł. natomiast pozwana pomimo upływu terminu nie uregulowała tej należności w jakimkolwiek zakresie.(-k. 3-5)

Nakazem zapłaty z dnia 7 września 2022 w sprawie I Nc 89/22 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. I Wydział Cywilny nakazał pozwanej M. D. (1), aby zapłaciła stronie powodowej (...) Spółce z Ograniczona odpowiedzialnością w C. kwotę 200.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 15 lutego 2021 roku do 16 lutego 2022 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 lutego 2022 roku do dnia zapłaty oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania wraz z pouczeniem pozwanej o prawie i terminie do wniesienia sprzeciwu (-k.16)

W ustawowym terminie pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, podnosząc, że umowa pożyczki z dnia 15 lutego 2021 roku była czynnością pozorną, a co za tym idzie zarówno sama umowa jak i oświadczenia pozwanej w niej zawarte są nieważne. Z tych względów pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.(k.20-24)

W odpowiedzi na zarzuty pozwanej powód wnosil jak dotychczas.(-k.64)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. J. (1) i jego żona S. J., byli dobrymi znajomymi M. D. (1). Mieli do niej duże zaufanie, bowiem albowiem ojca G. J. (1) oraz ojca ówczesnego męża pozwanej łączyła bliska znajomość.

Małżonkowie J. w dniu 6 stycznia 2021 roku udzielali już pozwanej pożyczkę w kwocie 50 .000 zł , z której pozwana zgodnie z umową wywiązywała się.

/ dowód: zeznania świadków: G. J. (1) -k. 98 verte-100 i S. J. -k. 97 verte-98 verte/

W dniu 15 lutego 2021 roku S. J. zawarła z pozwaną M. D. (1) umowę pożyczki inwestycyjnej.

/ dowód: umowa pożyczki inwestycyjnej z dnia 15.02.2021 -k. 10-11/

Dzień przed podpisaniem umowy, G. J. (1) mąż S. J. uzgodnił z pozwaną miejsce i czas podpisania umowy, a także wysokość udzielanej kwoty pożyczki.

/ dowód: zeznania verte , G. J. (1) -k. 98 verte-100/

W dniu 15 lutego 2021 roku G. J. (1) zawiózł pieniądze do domu pozwanej.

Treść umowy sporządziła i wydrukowała M. D. (1), jednakże jako pożyczkobiorcę wpisała spółkę (...), w której pracowała. G. J. (1) nie wyraził zgody na taką treść umowy, żądając aby zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami pożyczkobiorcą była M. D. (1). G. J. (1) wskazał, że jego żona nie pożyczyc pieniędzy nieznanemu mu podmiotowi, zaś to jedynie M. D. (1) stanowi dla nich gwarancje bezpieczeństwa tej transakcji.

M. D. (1) zgodziła się i wydrukowała umowę pożyczki zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami.

Wydrukowana przez pozwaną umowa została zaakceptowana i podpisana przez pozwaną oraz S. J..

/dowód: zeznania pozwanej M. D. (1) -k. 101 verte-102 verte, zeznania świadków : S. J. -k. 97 verte-98 verte , G. J. (1) -k. 98 verte-100, zeznania A. D. -k 100 i verte , D. I. -k. 100-100 verte/

W czasie spotkania do domu pozwanej przyjechał jej szef M. D. (2), który przeliczył pieniądze.

/ dowód: zeznania pozwanej M. D. (1) -k. 101 verte-102 verte, zeznania świadka G. J. (1) -k. 98 verte-100, zeznania A. D. -k 100 i verte/

M. D. (2) był bliskim znajomym pozwanej i jej obecnego narzeczonego D. I., często spotykali się i darzyli zaufaniem.

Małżonkowie J. nie znali i nie utrzymywali relacji towarzyskich zarówno z M. D. (2) jak i z D. I..

/ okoliczności niesporne/

Zgodnie z umową pozwana zobowiązała się do zwrotu przedmiotu pożyczki w terminie do dnia 16 lutego 2022 roku. (§ 2 umowy) . Pożyczka miała być spłacana przez pozwaną z odsetkami w wysokości minimum 5% w skali miesiąca, przez okres 12 miesięcy od dnia podpisania umowy do dnia zwrotu pożyczki w całości. Spłata miała odbywać się do rąk własnych pożyczkodawców, co 30 dni, licząc od dnia 15 lutego 2021 roku. Spłata całej kwoty powodowała zamknięcie umowy pożyczki.(§ 3)

W dacie podpisywania umowy pozwana miała wynajęty lokal pod działalność N. L., który remontowała.

/ dowód: zeznania świadka G. J. (1) -k. 98 verte-100, zeznania A. D. -k 100 i verte , umowa pożyczki -k. 10-11 /

Zgodnie z deklaracjami pozwanej, kwota pożyczki miała zostać zainwestowana w rozwój własnej działalności prowadzonej pod firma (...) w B., z którym pozwana od pewnego czasu współpracowała.

/ dowód: zeznania pozwanej M. D. (1) -k. 101 verte-102 verte, zeznania świadków: G. J. (1) -k. 98 verte-100 i S. J. -k. 97 verte-98 verte, A. D. -k 100 i verte/

Pierwsze problemy związane z wykonywaniem umowa pożyczki z dnia 15 lutego 2021 roku pojawiły się już po miesiącu od jej zawarcia. Spłata pożyczki opóźniała się, a pozwana kazała pożyczkodawcy czekać, tłumacząc, że musi coś jeszcze kupić, coś sprzedać .

/ dowód: zeznania pozwanej M. D. (1) -k. 101 verte-102 verte, zeznania świadków : S. J. -k. 97 verte-98 verte , G. J. (1) -k. 98 verte-100, zeznania A. D. -k 100 i verte , D. I. -k. 100-100 verte/

Po około trzech miesiącach od zawarcia umowy tj. ok. maja 2021 roku pozwana oznajmiła pożyczkodawcy, że pieniędzy nie odda.

/ dowód: zeznania świadków : S. J. -k. 97 verte-98 verte , G. J. (1) -k. 98 verte-100/

W międzyczasie okazało się, że pozwana jest z mężem w trakcie rozwodu i związała się z D. I..

/ okoliczność niesporna/

Pomimo upływu określonego w umowie terminu zwrotu pożyczki, pozwana nie uregulowała należności w jakimkolwiek zakresie, a podejmowane przez G. i S. J. próby skontaktowania się z pozwaną okazywały się nieskuteczne.

/ dowód: zeznania świadków : S. J. -k. 97 verte-98 verte , G. J. (1) -k. 98 verte-100/

W dniu 4 listopada 2021 roku S. J. zawarła z powodem (...) sp. z.o.o. z siedzibą w C. umowę cesji, mocą której jako cedentka przeniosła na cesjonariusza wierzytelność o zapłatę sum pieniężnych jakie ma wobec pozwanej M. D. (1), które cesjonariusz będzie we własnym imieniu próbował odzyskać.

/ dowód: umowa cesji z dnia 4.11.2021 -k. 8-9/

Pismem z dnia 4.11.2021 roku cesjonariusz powiadomił pozwaną M. D. (1) o przejęciu ww. wierzytelności.

/ dowód: zawiadomienie o cesji -k. 7, cesja -k. 8-9/

Pismem z dnia 17 lutego 2022 roku powód wezwał pozwaną do natychmiastowej zapłaty kwoty 228.700, 81 zł , na którą składały się : kwota udzielonej na mocy umowy z dnia 15 lutego 2021 roku pożyczki tj. 200.000 zł, odsetki , które na dzień 24 lutego 2022 roku wynosiły 28.690,41 zł oraz koszty windykacyjne , które na dzień 24.02.2022 roku wynosiły 10;40 zł.

/ dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 17 lutego 2022 roku -k.13 wraz z potwierdzeniem nadania listem poleconym -k. 12-13 /

Pozwana do chwili obecnej nie uregulowała zaległego zobowiązania .

/okoliczność niesporna/

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2022 roku Prokuratura Rejonowa w Bełchatowie w odpowiedzi na zawiadomienie przez M. D. (1) o podejrzeniu popełnienia na jej szkodę przestępstwa oszustwa, odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Postanowieniem z dnia 21 września 2022 roku wydanym w sprawie II Kp 205/22 SR w Bełchatowie na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia Sąd Rejonowy w Bełchatowie II Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

/dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa -k.27-29, postanowienie z dnia 21 września SR w Bełchatowie w sprawie IIkp 205/22-k.30-34 , akta sprawy II Kp 205/22 SR w Bełchatowie II Wydział Karny /

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.. 509. kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu, albo właściwości zobowiązania. (§ 1.) i § 2: wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Oznacza to, że w przypadku jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie umowy pożyczki zobowiązanie pożyczkobiorcy istnieje nadal, z tą tylko różnicą, że zapłaty żąda inny podmiot.

Powód wywodzi roszczenie z umowy z dnia 15 lutego 2021 roku, na mocy której pozwana M. D. (1) pobrała tytułem pożyczki kwotę 200.000 zł i domaga się zwrotu pożyczonej na tej podstawie kwoty wraz z należnymi od tej kwoty odsetkami : za okres od 15 lutego 2021 roku do dnia 16 lutego 2022 roku odsetki umowne w wysokości 5% w skali miesiąca, przy czy, nie wyższe niż odsetki ustawowe maksymalne oraz za okres od 17 lutego 2022 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana przyznała fakt zawarcia umowy pożyczki, z której powód wywodzi roszczenie, wskazując jednocześnie , jakoby strona umowy nie była ona a M. D. (2), któremu jeszcze w obecności G. J. (1) przekazała kwotę pożyczki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z przepisu art. 6 k.c., powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Spoczywający na pozwanym

obowiązek dowiedzenia okoliczności wskazujących na wygaśnięcie zobowiązania nie może wyprzedzać ciężącego na powodzie obowiązku udowodnienia powództwa.

W niniejszym procesie związanym z wykonaniem łączącej strony umowy, z uwagi na stanowisko strony pozwanej, strona powodowa zobowiązana była zatem udowodnić, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., że strony zawarły umowę pożyczki gotówkowej, której przedmiotem była kwota 200.000 złotych, a także, że przeniosła na pozwaną kwotę udzielonej pożyczki oraz, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku zwrotu pożyczonej jej kwoty i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwym kwocie.

Strona powodowa wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku wykazania faktów, z których wywodzi roszczenie. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 4 listopada 2021 roku cesjonariusz (...) sp. z o.o z siedzibą w C. zawarła z cedentem S. J. umowę cesji wierzytelności, jaka przysługiwała jej wobec dłużnika- pozwanej M. D. (1), a wynikającej z zawartej między cedentem, a pozwaną w dniu 15 lutego 2021 roku umowy pożyczki.

W dniu zaś 15 lutego 2021 roku S. J. zawarła z pozwaną M. D. (1) umowę pożyczki inwestycyjnej, czego dowodem jest podpisana przez pozwaną umowa pożyczki.

Wbrew stanowisku strony pozwanej stronami przedmiotowej umowy pożyczki była S. J. oraz pozwana M. D. (1). Na żadnym etapie podejmowania decyzji o zawarciu umowy pożyczki nie było mowy, że pożyczka miałaby faktycznie być zawarta ze wskazywanym przez pozwaną jako pożyczkobiorcą M. D. (2), ani spółką (...). Nawet jeżeli któraś ze stron umowy rozważała taką możliwość to jednak do zawarcia takiej umowy nie doszło. S. J. oraz jej mąż G. J. (1) nie znali M. D. (2) i jak wynika z ich zeznań, okolicznością, która przesądziła, że zgodzili się na zawarcie umowy pożyczki, był fakt znajomości z pozwaną oraz bliskie relacje towarzyskie teścia pozwanej i ojca G. J. (1).

Pozwana była dobrą znajomą M. D. (2), z którym współpracowała i z którym pozostawała wówczas w bliskich relacjach towarzyskich. Z okoliczności sprawy wynika również, że zawarcie z pozwaną w dniu 15 lutego 2021 roku umowy było poprzedzone uzgodnieniami z dnia 14 lutego 2021 roku. Ustalono wówczas czas i miejsce podpisania umowy, a także kwotę, pożyczki, którą do razu przy podpisaniu umowy wręczono pozwaną. Ponadto w dniu 15 lutego 2021 roku kiedy G. J. (2) przybył na umówione spotkanie to pozwana wydrukowała formularz umowy pożyczki i to ona podpisała się na umowie, wyrażając tym samym w imieniu własnym zgodę na zawarte w umowie warunki i potwierdzając to swoim podpisem.

Na marginesie należy wskazać, że do zawarcia wspomianej już wcześniej umowy pożyczki z dnia 6 stycznia 2021 roku w kwocie 50.0000 zł doszło na warunkach i zasadach zaproponowanych przez pozwaną i to w toku dalszych rozmów pozwana zachęcała cedentkę i jej męża do udzielenia kolejnej pożyczki do zawarcia której doszło w dniu 15 lutego 20221 roku.

W sprawie, poza twierdzeniami pozwanej i jej obecnego narzeczonego D. I. (z którym ma wspólne dziecko) i będącego również znajomym M. D. (2) brak jest jakichkolwiek dowodów jakoby to M. D. (2) był w istocie stroną zawartej umowy. To pozwana oraz świadek D. I. znali M. D. (2), który był ich bliskim znajomym, którego darzyli zaufaniem.

Nie ma przy tym znaczenia w jakim celu pozwana pożyczyła kwotę 200 000,00 zł i na co te środki przeznaczyła. Jeśli nawet było tak jak twierdzi pozwana, że pieniądze zostały przekazane przez M. D. (1) M. D. (2), to miało to miejsce na podstawie ich wspólnych ustaleń, czy łączącej ich umowy, w które to ustalenia nie była na żadnym etapie zaangażowana cedentka. Jak zgodnie w swych zeznaniach podali S. J. i jej mąż G. J. (1), nigdy nie wyraziliby zgody na udzielenie pożyczki obecnej osobie, jaką był dla nich M. D. (2). To właśnie pozwana była dla nich osobą, którą darzyli zaufaniem. Przywołane przez pozwaną wiadomości SMS z rozmów prowadzonych przez pozwaną i M. D. (2), w żadnym razie nie dowodzą, że pomiędzy cedentką a M. D. (2) istniał jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy. Nawet świadomość pożyczkodawców, że M. D. (1) przeznaczy pożyczone pieniądze na inwestycje w firmę (...) nie wpływa na ocenę ważności umowy pożyczki.

Bezzasadne są również zdaniem Sądu twierdzenia pozwanej, że umowa pożyczki była czynnością pozorną. Czynność prawna mogłaby zostać uznana za pozorną, gdyby obie jej strony wiedziały i godziły się na to, albowiem nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że cedentka- S. J. nie złożyła pozwanej oświadczenia woli dla pozorów. Wolą cedentki było zawarcie umowy pożyczki z pozwaną, a nie z inną osobą. Nie sposób również wyprowadzać wniosków o rzekomej pozorności umowy pożyczki na podstawie załączonego do sprzeciwu postanowienia Sądu Rejonowego w Belchatowie II Wydział Karny w sprawie II Kp 205/22, albowiem z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że pozwana zupełnie świadomie zawierała umowy pożyczki we własnym imieniu, pozyskując inwestorów dla M. D. (2). Powyższe ustalenia w żadnym wypadku nie mogą potwierdzać pozorności umowy, lecz wskazują na łączący pozwaną i M. D. (2) odrębny stosunek zobowiązaniowy. Okoliczność, że pozwana przekazała środki na rzecz M. D. (2) może świadczyć np. o swego rodzaju umowie fiducjarnej, zgodnie z którą pozwana zawarła umowę pożyczki z cedentką we własnym imieniu, przekazała środki M. D. (2), który w stosunku umownym z pozwaną zobowiązał się zorganizować środki tytułem zwrotu pożyczki. W ostateczności, gdyby nawet tylko hipotetycznie przyjąć, że cedent zawarł umowę pożyczki z M. D. (3), to pozwaną można traktować jako gwaranta lub poręczyciela, a to zgodnie z normą wynikającą z art. 391 k.c. zgodnie z którą, w przypadku umowy, zgodnie z którą w przypadku, gdy w umowie przyrzeczono, że osoba trzecia (w tym wypadku M. D. (2)) spełni określone świadczenie (zwróci kwotę pożyczki udzielonej M. D. (1)), ten kto przyrzeczenie takowe uczynił odpowiedzialny jest za szkodę, którą druga strona ponosi przez to, że osoba trzecia nie spełnia świadczenia.

Stosownie zaś do art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

W konsekwencji, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności fakt, że umowa pożyczki z dnia 15 lutego 2021 r. dotyczyła środków pieniężnych, które następnie miały być zainwestowane w przedsiębiorstwo (...), to pozwana, jest odpowiedzialna wobec pożyczkodawcy (a w konsekwencji cesji, wobec powoda) za zwrot świadczenia wraz z ustalonym wynagrodzeniem.

Podstawę odmiennych ustaleń faktycznych w tym zakresie nie mogą stanowić zeznania zawnioskowanych przez pozwaną świadków A. D. i D. I.. Żadna z tych osób nie obyla obecna przy zawieraniu umowy i podstawowe kwestie z nią związane znają od pozwanej.

Na koniec należy jeszcze wskazać, że nie ma znaczenia kiedy S. J. złożyła swój podpis na umowie. Fakt jego złożenia oznacza potwierdzenie jej woli. Nawet jeżeli G. J. (1) był pełnomocnikiem czy raczej posłańcem nie może być podstawą uznania jakiegokolwiek wadliwości umowy.

W oparciu o powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa wykazała ponad wszelką wątpliwość, że pozwana winna zwrócić pożyczoną na podstawie umowy z dnia 15 lutego 2021 roku kwotę pożyczki tj. 200 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu.

Fakt pokrzywdzenia pozwanej przez M. D. (2), który to fakt zdaje się być w sprawie niewątpliwy (brak bowiem podstaw do sformułowania tezy, że M. D. (1) działała w zмовie z M. D. (2) w celu przestępnym) pozostaje bez wpływu na jej odpowiedzialność wobec powoda.

Sąd uwzględnił zatem powództwo w całości i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 200 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie : za okres od 15 lutego 2021 roku do dnia 16 lutego 2022 roku odsetki umowne w wysokości 5% w skali miesiąca, przy czym, nie wyższe niż odsetki ustawowe maksymalne oraz za okres od 17 lutego 2022 roku do dnia zapłaty.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada

w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w przepisie art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się, zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., opłata od pozwu, koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

odpis orzeczenia z uzasadnieniem doręczyć pełn pozwanej.